

ОПТИМИЗЪМ ЗА ЕДНА НЕОПТИМИСТИЧНА ТРАГЕДИЯ

Истанбулската конвенция или защо социално-политическият обрат е неминуем

Минчо МИНЧЕВ

Пет дни г-жа Дуня Миятович – комисар по правата на човека към Съвета на Европа – обхождаше като спяхия своето ленно владение, което ние, по инерцията на някакъв туземец ативизъм, продължаваме да наричаме Отечество, Родина, и представете си – дори България, държавата, която и в химна си дори приемаме за Земен Рай. Та ходи, къде ходи, г-жа Миятович през миналата седмица, среща се с когото се среща, и накрая, за да

ни покаже що са туй човешки права и свободи, за които бе дошла да ни проверява, така ни налая, че не само овцете, но и овцекрадците от двете страни на Балкана разбраха, че комисарите от Съвета на Европа могат да ръмжат по-внушително и от спяхийските, и от каракачанските пазачи на раята. Някои даже си плюха в пазвата и си казаха: „Тази да не ти е в къщата! Да видиш, брате, какво е туй невъздържана досада, гьонсурат, нежели език на омразата.“ Вярно, не прикрита,

но затова пък от сърце.

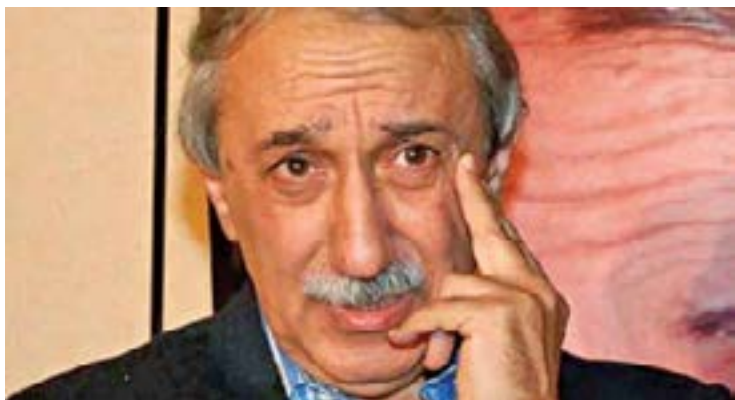
„Как тгй още не сте ретифицирали Истанбулската конвенция!“ - гневеше се г-жа Дуня пред депутати от Правната комисия и от Комисията по вероизповедание. Те пък от своя страна разказват как чинно са се позовали на Решение на Конституционния съд, на Становище на Светия синод, ама – отнюд! Г-жа Дуня, повтаряла, че дори на срещата си с министъра на правосъдието Даниел Кирилов, била подчертала своята твърда убеденост, че „Истанбулската конвенция и Стратегията за закрила на детето се интерпретират погрешно у нас и трябва да се подложат на нов дебат.“

На стр. 2

Рисунка: Герхард Хадерер

Другото корумпиране

Кеворк Кеворкян

Всичко е наред: те ще пилят за корупцията, ние ще им купуваме самолетите. А 1 милион и 655 хиляди души/най-малко – които оцеляват по някакъв необясним начин под границата на бедността - ще си лягат полугладни и ще стават гладни. Никой не се инте-

ресува от тях, не ги забелязва, те са анулирани от сметките, сложени са в графата „косвени жертви“.

Мрънкотенето за корупцията е съпътстваща операция, без особен ефект, това е ясно за всички, уж трябва да държи на къса сиджимка Властта – тя пък, от своя страна, да внимава за равновесието между отделните кланове, да крадат с мярка, и да делат с мярка, каквото щат да

правят, но да купуваме правилните самолети. Това е играта.

Изглежда инфантилна, когато я опишеш, но си е точно такава – прости, груби бакалски сметки – върху това се крепи днешното „равновесие“. Политиката е с напълно разядена плът, като издъхващ от проказа болник, нелекуван и захвърлен.

„Отвън“ ще мляскат дъвката „корупция“, а ние ще за-

метем основния проблем – Голямата Измама, която анестезира Народа, отместил погледа му от важното – дивашката приватизация, примерно. И сетне постепенно го накара да се примири с Грабежа.

Това отместване е Истинското Корумпиране: да приучиш обикновените хора да смятат, че кражбата, и то от общите ценности, е нещо нормално. Не беше много

трудно да постигнат това – понеже едновременно ги накараха да възприемат като нещо неизбежно фалшификациите на Миналото, да им натрапват непрекъснато неколцина никаквици и да ги представят като достоверни източници на информация – въпреки че те целите са подгизнали от лъжи. Това е същинската корупция – и тя вече има фатални последици.

На стр. 3

ОПТИМИЗЪМ ЗА ЕДНА НЕОПТИМИСТИЧНА ТРАГЕДИЯ

От стр. 1

И че било немислимо да останат само като част от българските закони. Ама Конституционен съд, ама Светия синод, упорствали плахо участниците в срещата, при което съвсем по комисарски г-жа Миятович ги срязала: „Нали църквата е отделена от държавата, какво се меси в делата ѝ!“

„Имах чувството, споделя депутат с по-слаби нерви, че ей сега ще разкопчее дървения кукур на маузера. Направо ми пригъмня. Да речеш - декори, аксесоари, а то никакви! Няма кожен тужурки, няма революционна романтика, но всемо по Айзенщайн, буквално ни строи на палубата.“

„Щом не приемате Истанбулската конвенция значи в България не може да влезе и GREVIO!“ „Един от нашите, продължава депутатът свидетел, - нали таен меломан, който някога бил гледал „Оптимистична трагедия“ на Всеволод Вишневски, дори си помислил, че GREVIO е име на някакъв кораб, нарушил Конвенцията „Монтрьо“ и бродещ из Черно море, с надежда да открие обещаната от премиера Борисов не база, а „Фискална точка“. „Не е кораб, казвам му, това са много комисарски събрания на едно място.“ „Ама такава като Дуна ли?, пита той и все не схваща разликата между броненосца „Потомкин“, GREVIO и новата постановка на българския политически театър – който ще наречем

„Неоптимистична трагедия“.

Неоптимистична ли? Ами, да!...

1. „Правителството трябва да засили усилията си в борбата срещу речта на омразата, която е обичайна в България днес, особено срещу ромите, ЛГБТИ хората и други малцинства“, вели госпожа Миятович. Тя дори не счита за необходимо да поясни акронима ЛГБТИ, но ние, с цел джандърно огранотаване на публиката ще поясним, че това са началните букви на думите означаващи всички лесбийски, гей, бисексуални, трансджендър и интерсексуални хора, към които г-жа комисарят смята, че има „засилена връждебност“. Към тях тя прибавя естествено и защитниците на човешките права, и особено активистите на ЛГБТИ. Не спомена поименно г-н Красимир Кънев например, или „самоподдържащите се групи“ в „Били-

тис“, „Глас“ и „Действие“ – все обиталища и работилници на лявата резба в България. Но затова пък бе категорична:

2. „Публичните дебати, заявява тя, започнали преди няколко години около ратифицирането на Истанбулската конвенция, разпространяват дезинформация и потвърждават вековните стереотипи за ролята на половете в обществото.“ И още нещо, което съвсем не е маловажно – г-жа Миятович изтъква, „не този режиди се разпространява и по отношение на Стратегията за дете-

Светият синод на Българската православна църква

то и Закона за социалните услуги.“

Казват че дяволът винаги е в подробностите. И се налага да питаме: кое е онова, което докарва до бяс г-жа Миятович? Тя е без малко да скъса синджира на някакви там, макар и условни предстани за приличие и въздржаност. Човек не трябва да има 7 пръста чело, за да се досети, че на първо четене това са „вековните стереотипи на ролята на половете в обществото.“ Ще се върнем към въпроса, но трябва да признаем, че на това място тя много умело обвързва този проблем със Закона за социалните услуги, и със Стратегията за дете-

то. Г-жа Миятович уточни, че „това са проблеми от същия порядък“, и добави че не иска и да чуе дори, че „законодателството ни било обезпечено напълно спрямо изискванията на Конвенцията относно т.нар. домашно насилие над жени или деца“.

Направо са и били посочвани Наказателния кодекс, закони, сътворени далеч преди 1989 година. Г-жа Дуна била непреклонна.

Каква ли може да е причината за това? - питаха се един друг депута-

тите от двете комисии. Те може би и да се досещаха, макар да не го изричаха на глас, но ние ще го напишем. водещ мотив в ИК въобще не е идеята за защита на жените и децата от „психическо и физическо насилие“. Нито пък свободните и освободени ЛГБТИ елементи от работилниците за лява резба. Частично отговорът трябва да се търси в сувереността на националното законодателство, която, според комисар Миятович и нейният патронат, е недопустима, може би защото е родена от свободната

Преди десетина дни Европейският парламент с мнозинство от 500 гласа призова страните-членки нератифицирали документа да го направят. България е сред тях. С нея са още Хърватия, Великобритания, Полша, Унгария, Словения, Гърция..., които също като нас не признават новия „Акт на вярата“. Вярно, на хоризонта все още не се вижда димът на пламтящите кладни на новата инквизиция, но нейният корпус за бързо реагиране вече е съставен. Би било крайно наив-

Никога не сме поставяли под съмнение мъдростта на Богохранимата Българска православна църква, но с това Становище на Светия синод духовните архипастири на народа препотвърдиха своята грижа и отговорност за неговите бднини, за неговата праотческа вяра и призоваха за опазването на националните исторически български традиции. Благодарим им, защото посочиха ясно на властите, че т.нар. нови семейни политики са израз на нечестивия „поход за институционална поквара на децата на България“ и назоваха ясно какво се крие „зад лукавата аритметика – колкото повече права на детето, толкова по-малко права за родителите“. Българското семейство, посочват светите отци, цитирайки Свети Йоан Златоуст, е „малка домашна църква“ и ние имаме правото да заявяваме и отстояваме вековното християнско разбиране за човека като Божие творение, като „образ и подобие“ на всеблагия Творец – Бога. И, продължават своето праведно слово архипастирите, „имаме правото, но и задължението да настояваме, чрез законодателството, българското семейство да бъде защитено от държавата, а нашите деца да не бъдат поставени в зависимо състояние, чрез „професионални майки“, „институционални майчици“ и други сурогатни форми на майчинството.“

На тази мъдрост и загриженост на Светия Синод, под един прекрасен свят. Ние обаче, може би защото сме се парени, вече се понаучихме и да духаме, пък и се досещаме какво има зад нея.

Светият синод на Българската православна църква

GREVIO – групата яхнала метлите

вече алармира Народно-събрание, че Законът за социалните услуги създава възможност и предпоставки за „социално инженерство, което може да доведе до пълна подмяна на отношенията между родители и деца“. Светите отци са разтревожени, че от очертаващото се възможности за „незаконна и ненаказуема намеса на чиновници и НПО-та в семейното огнище, може да се достигне до разрушаване на семейството, до увеличаване на броя на социалните сираци при живи родители, до опустошени детски съдби“.

Никога не сме поставяли под съмнение мъдростта на Богохранимата Българска православна църква, но с това Становище на Светия синод духовните архипастири на народа препотвърдиха своята грижа и отговорност за неговите бднини, за неговата праотческа вяра и призоваха за опазването на националните исторически български традиции. Благодарим им, защото посочиха ясно на властите, че т.нар. нови семейни политики са израз на нечестивия „поход за институционална поквара на децата на България“ и назоваха ясно какво се крие „зад лукавата аритметика – колкото повече права на детето, толкова по-малко права за родителите“.

Българското семейство, посочват светите отци, цитирайки Свети Йоан Златоуст, е „малка домашна църква“ и ние имаме правото да заявяваме и отстояваме вековното християнско разбиране за човека като Божие творение, като „образ и подобие“ на всеблагия Творец – Бога. И, продължават своето праведно слово архипастирите, „имаме правото, но и задължението да настояваме, чрез законодателството, българското семейство да бъде защитено от държавата, а нашите деца да не бъдат поставени в зависимо състояние, чрез „професионални майки“, „институционални майчици“ и други сурогатни форми на майчинството.“

На тази мъдрост и загриженост на Светия Синод, под един прекрасен свят. Ние обаче, може би защото сме се парени, вече се понаучихме и да духаме, пък и се досещаме какво има зад нея.

Светият синод на Българската православна църква

GREVIO – групата яхнала метлите

От стр. 1

Голяма работа, че някой нискошел селяндур се е вместил ловко в Големия Грабеж и е откънал някой винзавод – когато безволеви и крадливи властници станаха причина да бъдат откънати моралните устои на Народа. Накараха го да повярва, че далеварата, дори да е най-брутална, е свещеният знак на Новото Време. Че крадецът е нещо по-различно от това, което е – нещо като „Барон разбойник“, както са наричали крупните американски предприемачи от 19 век.

Толкова е отчайващо всичко това, че народецът дори не се сеща да им завияда на „бароните“ – ни с бяла, ни с черна завист. Развяват ги пред очите му като новото знаме, остава само и да го побийват с него, за да се ориентира по-бързо в новите ценности. Народът трябва да повярва, че това, което вижда с очите си, не е това, което вижда, че е нещо различно.

Как се запазва тогава една дори относителна почтеност на Паметта – към преживяното от самия теб, към собственото ти минало? Солженицин имаше една хубава фраза по този повод, приближително: „Един от най-пагубните аспекти на советската система е, че ако не си мъченик, не можеш да бъдеш почтен, не можеш да се сордееш със себе си“. И нашите овни да не останат по-назад: превърнаха милиони хора в мъченици – обаче искат да ги лишат и от почтено отношение към миналото им.

И така сложиха началото на един моговъ, безпрецедентен корупционен процес: заводите – на скрап, моралът на някое друго бунище, за да объркат и

ните за „новите семейни политики“, дали се е възпротивил например на пълномощията на летищата команда GREVIO или е сменен, заради някаква обективна неефективност. Така или иначе тайната е между папките на министър-председателя. На мястото на Петков вече застана

г-жа Деница Сачева и Воланд, за която отнапред е известно, че няма гжендърско начинание, което тя да не може да прокара.

Г-жа министърката веднага се обяви „за отлагане с половин година на Закона за социалните услуги“, за инициране на нов обществен дебат, в който, както се разбира, „отстъпление няма да има“. Ще се разяснява и ще се убеждават онези, които не са били наясно с добродетелните идеи, заложени в Истанбулската конвенция, Стратегията за детето и Закона за социалните услуги!

Другото корумпиране

дори да паникьосат хората. Да ги обедят и обезверят едновременно. Тукашните Бащи на Грабежа едва ли са имали подобни намерения – поне в началото, не са толкова прозорливи, но резултатите напълно ги удовлетворяват.

Изобщо, получи се „Преход“ като по поръчка, напълно по техния вкус. Хайдушки.

Нито Грабежа, нито Масовото корумпиране обаче никога не са привличали вниманието на дежурните лапацала, все посткомунистически хубавци. Немислимо е един Иван Кръстев, например, да обгледа цивилизационните/хайдушките подвизи на един Иво Прокопиев, например. Няма как – те са от едно котило.

И двамата са синове на комунистическата номенклатура – бащата на единия буквално е лъскал чизмите на Живков, когато той е отсядал в любимата си резиденция „Воден“, другият баща е правел същото, макар и с идеологическа вакса.

Никой в ония години не е имал чак толкова игрово въображение, та да провиди Иво като крупен индустриалец, за когото Плевнелиев пъ панегризици – вече като пастирката/президент. Най-много да са го виждали като Разградски кореспондент на някой софийски вестник, или пък като гончия за нуждите на авджиата Живков: „Ето ви го еленчето, другарю Живков, докарах ви го пред вас, и малко съм го упоил, та да ви е по-лесничко, хайде сега – бум, и наздраве, другарю Генерален секретар, аз съм Ивчо, да не ме забравите!“

Бум, бум – обаче след десетина години гончията думна

и сви винзавода. В Дамяница, сетне безценния „Каолин“, направи калпави сделки за ЕВН и каквото друго се сетите. За ЕВН дори бе ангажирал и Плевнелиев – който и досега не е намерил време да каже, какво си е бърбил на тайна следа във Виена със Шишков, един от шефовете на енергийната компания, точно по време на сделката.

А, между другото, Ивчо стана и крупен издател, и в едно отношение пове е абсолютно уникален: по някое време заложил редакционната политика на вестниците си пред свой кредитор. Ако някой ни беше казал, че може да възможено, щяхме да кажем, че не може да съществува чак такъв перушан. Но се случи.

И как тогава фондация „Америка за България“ да не му налива милиони? Наливайте, наливайте – само не говорете за корупция и свобода на словото. И гледайте и вас да не ви заложат някъде.

И сега Кръстев, който е спял за всичко това, разсъждава за „носталгията по миналото“. Какво има да умуващ, то е очевидно: грабежът и наглостта на новите цивилизатори породиха носталгията. Мислимо ли беше, обикновеният българин дори да си представи този апокалипсис да откраднат построеното и от него или направо да го разрушат, а пък синчетата на бишите комунистически гаулятери да го учат на морал или направо да го отпращат към Невитието.

Синчетата имат навика само да констатира – според Кръстев, носталгията към миналото е свърза-

на със страха от бъдещето. Така днешният български клетник е разчекнат между миналото и бъдещето, обаче кръстеви благодарумно избягват настоящето му, понеже там са всички обяснения – най-вече за страховете му, породени от алчни и некадърни управници.

Народът направо е стъпил на тяхната неукост, а още повече от бездушието им. Той се усеща захвърлен като нещо ненужно. Носталгията, доколкото я има, е принудително бягство от позора на тази захвърленост/ненужност. Тя е слабо утешение, разбира се, не може да изличи от теб униженията, на които те подлага келявият ти сегашен живот. Тя не е някаква „идеологическа“ опрничавост, а опит да потиснеш срама си. Поне това...

Понякога синчетата дори не се свенят да упрекуват Народа, че сам си е виновен за всичко – и това се среща, опитват се да го убедят и в този грях. Както е казал един болшевишки комисар по правосъдието – „Екзекуцията на невинните впечатлява повече“.

Приписват носталгичност на „простолоудието“, за да си намерят още една причина да се гнусят от него. „Носталгията“ се използва като параван, който да прикрие несъстоятелното се, поне за мнозина, настояще. Както пише Маркес в „Спомен за моите тъжни проститутки“. „Забравиха телом и духом мечтите, докато действителността не им даде урок, че бъдещето не е това, което са мечтали, и тогава откряха носталгията“.

Така се случи и с нашите

клетници – но и изпод развалините на живота си, те, все пак, сигурно са схванали, какво тържествено покушение над моралните им разбирания им уреждат Крадлъвците. Опитват се направо да подменят Народа.

Кръстевича никога не говорят и за нещо друго – за измеренията на Българския Страх. А те са чудовишни – от 7 милиона души, два милиона избягаха от Родината си. И накъде е насочена пък тяхната носталгия? Едва ли е към мъгното тукашно настояще, което сякаш ни се плезти от някакво криво огледало.

Ами младите, поколенията на Развратния Преход – те пък пет пари не дават за някаква корупция, на тяхното знаме може да пише „Ела ме корумпирай“ – къде на шега, къде на истина, така ги учат и чалгализират от Политическата Секта. Те виждат страданията на Паметта на родителите си по Миналото, обаче и апапорщините на Настоящото си ги бива – ще се двоят известно време, но накрая – друм и да ги няма. Без да схващат, че правят услуга по този начин тъкмо на Властниците.

Е, някой ден ще се върнат, за да изживяват тук носталгията си по чужбина. Ясно е долупе, кога ще стане това. По телевизията представиха една оптимистична статистика: България ще настигне средноевропейския БВП/брутен вътрешен продукт на глава от населението след ... 62 години.

И тогава може би ще се състои Големото Завръщане.

Добре дошли, дядки и бабички-сладки!

Ще пиете ли по един ром с манго?

Ще, ще...

ОПТИМИЗЪМ ЗА...

Известна с радикални отстъпления от основни български позиции по време на всички постове, които е заемала в образованието и здравеопазването, както и с лесната смяна на позициите си от критик и отрицател на управлението на ГЕРБ до заместник-министър, а сега вече и министър в правителството на ГЕРБ, г-жа Деница Сачева има репутация на най-безпрекословната изпънителка на всяка заповед и всяко шение на Брюксел. В този смисъл тя е на същото мнение по въпроса и начинанието, за които отговаря и се гневи г-жа Дуна Миятович. И макар да не са известни никакви преки контакти с фондацията на „благотетеля Сорос“, която безчинства вече години из България, въобще не остава и

капка съмнение, че разбиранията на г-жа Сачева, са в пълно идейно съзвучие по отношение на джендър-идеологията, и че ако има български щат при онези, от GREVIO, „възсещналите метлите“ като Марселин Науди, Биляна Бранкович и албанката Ирис Луараси, тя би го заела и би усилила зондеркомандата, за която един депутат си мислеше, че е име на кораб нарушил конвенцията „Монтрьо“.

Вече станаха известни някои нейни деяния, които бяха причина за мощен родителски гняв през 2018 г. Воланд, героинята на най-добрия роман на ХХ век „Майсторът и Маргарита“ от Михаил Булгаков, би счел за напълно умесно да ги обяви на знаменития Бал на Сатаната: „една джендърна анкета сред

9-годишни ученици, организирана от нашата фондация „Джендър образование“ - ние сме очаровани; „половият“ въпросник за 9-годишните, задействан след отлагането на Истанбулската конвенция – ние сме възхитени; нова джендърска анкета в българските училища - е наша велика радост; извърлянето на уроци и цели теми от учебниците по история на България – прекрасно, удивително; отпадането на термината „турско робство“ и заместването му с „османско присъствие“ – ние сме възхитени отново. Аплаузи за нея, която винаги излизаше суха и успя дори да напише собствената си министър! – очарователно, удивително, прекрасно!...

Дотук обаче с Воланд, с неговия несвършващ Бал и

с подвизите на г-жа Сачева. Предстоят и нови подвизи в „Неоптимистичната трагедия“ на българския ден. Чрез дейността на Деница Сачева от тук нататък можем с увереност да прогнозираме, че могат да бъдат уточнявани всички „Пунта мари“ на министър-председателя; като чрез лакмус може да бъде проявявана истината за поети негови ангажменти, за които се досещаме, но които той иначе отрича. Сиреч – можем ясно да се ориентираме какви ветрове и вихрушки ще ни завейат, когато универсалният ключ на GREVIO легне в ключалката на главната порта, зад която лежи катраненият път към новия прекрасен свят.

А сега да се върнем към някои известни неща. В бр. 16 от 16 април т.г. „Нова Зора“ помести на първа страница статията, която ясно показва

къде е заробено кучето за Истанбулската конвенция.

На стр. 4

Когато човек чуе фразата „европейски културни институции“, той незабавно се сеща за пишни концерти, изложби на авангардно изкуство и щедри стипендии за таланти, но неогатни местни студенти от развиващите се страни. Това звучи така благородно, така цивилизовано! Но така ли е наистина? Да помислим...

Написах своя кратък роман „Аврора“ след като прочух дейността на различни западни „културни институции“ във всички части на света. Срещнах се с техните ръководители, запознах се с хора, получили финансиране по различни програми и успях да проникна зад кулисите на тази „културна“ дейност. Това, което открих, ме поразиха: тези лъскави „храмове на културата“, изникнали посред толкова много съсипани и нещастни градове в цял свят (съсипани от западния империализъм и неговите най-близки съюзници - безсрамните местни елити), са всъщност много тясно свързани със западните разузнавателни служби. Те пряко участват в неоколониалисткия проект, осъществяван от Северна Америка, Европа и Япония във всички континенти на Земята. „Културата“ се използва, за превъзпитание и промиране на мозъците главно на децата на местните елити. Финансиране и субсидии се пус-

ЗАПАДНАТА „КУЛТУРА“ СЪСИПВА ЦЕЛИ КОНТИНЕНТИ

Ноам Чомски и Андре Влчек

кат в ход там, където преди са се прилагали заплахи и убийства. Всъщност, всичко е много просто: непокорните, социално ориентирани и антиимпериалистически настроени млади творци и мислители, сега биват безсрамно купувани и корумпирани. С тяхното егосе играе много изкусно. Уреждат се пътувания в чужбина за „млади и таланти хора на изкуството“, раздават се пари, предлагат се стипендии. Морковите са твърде вкусни, направо „неустоими“. Печатите на одобрение от страна на Империята, са готови, за да подпечатат празните страници от живота на младите непризнати, но гневни и умни творци и интелекту-

алци от бедните колонизирани страни. Толкова е лесно да извършиш предателство! Толкова е лесно да се отгнеш! Някои страни - те са много малко - е почти невъзможно да бъдат корумпирани. Такава е Куба, но тя е уникална страна, която настоячиво промознира от западната пропаганда. В Куба казват: „Patria no se vende!“, което ще рече „Отечеството не се продава“. Но за нещастие почти навсякъде другде по света хората го правят - от Индонезия до Турция, от Кения до Индия.

Действието в моя роман „Аврора“ започва в малко кафене в древен град в Индонезия, чието име не се споменава в книгата. Немецът Ханс,

щожава цялата планета.

Неотдавна споделих фабулата на „Аврора“ с местен „независим“ филмов деец в Хартум, столицата на Судан. Първоначално той слушаше внимателно, после се ужаси, а накрая бързо се отправи към вратата. Избяга без дори да се опитва да скрие своето огорчение. По-късно ми казаха, че той е изляло финансиран от западни „културни институции“. След като прочетоха книгата ми, няколко мои африкански другари, водени борци против империализма, незабавно я подкрепиха като казаха, че тя разглежда някои от основните проблеми, пред които се е изправил техният континент. Културната разруха, която Империята сее, е сходна навсякъде: в Африка, Азия и Латинска Америка. Написах книгата „Аврора“ в своята страна, защото не се е съгласила да се откаже от своето революционно изкуство. Била е отвлечена, изтезавана, изнасилена, а после и умъртвена. Ханс, ръководителят на европейска културна организация, е бил замесен в това престъпление. Аврора се изправя срещу Ханс, а всъщност, и против цялата европейска култура на плячкосване и колониализъм. И тази вечер тя е подкрепена от духа на Волфганг Амадеус Моцарт, отвлечен от това, че го използват като един от символите на „културата“, която е унищожила него самия, която унищожи самата същност на изкуствата, и която всъщност от векове уни-

Андре Влчек е философ, писател, филмов деец и разследващ журналист. Той е отразявал войните и въоръжените конфликти в десетки страни на света.

ки на ляволибералните сили на „дълбоката държава“ срещу президента Тръмп, чрез подготовения от тях импиймънт. На второ място е внезапната тревога и безсъние, което обхваща дериватите и кадрици на Новия световен ред, отхранвани от „Отворено общество“ навсякъде по света.

В национален план - за целия туземен политически елит, продукт на технологията на мегаспекулантата, се открива шахтата към канализацията на историята, защото този елит е съставен от назначенци на „дълбоката държава“, срещу която води борба за бъдещето на света Доналд Тръмп. Същото се отнася и за всички в Европа, за които атестатите „активист на Отворено общество“ ще означават неизтриваемия белег на корумпираност и търговия с влиянието.

В този смисъл социално-политическият обрат е неминуем. И светът би трябвало да се надява на блестяща победа на президента Тръмп, защото след мирът би бил по-дълговечен, а надеждата за нормалност по-реална и по-близка.

Христо ТЕПАВИЧАРОВ

Западните покрайнини трябва да бъдат върнати на България - чух да казва Ангел Джамбазки от ВМРО по телевизията на 30 ноември т.г. след десетилетия мълчание на цялата самоназначила се да управлява България политическа върхушка!

Положителното е, че вече някои са осъзнали и разбрали това, което повтаряме от години, че БЗП никога не са давани на Сърбия, която, след разпадането и заличането от политическата карта на света на държавата, на която бяха предоставени, ги окупира.

Един окупатор няма какво да връща, тъй като той нищо законно не е получил и не притежава. Окупаторът трябва да бъде заклеймен и прогонен от окупираните чужди територии.

България трябва да си възстанови суверенитета над БЗП, незабавно и безусловно. Не като обявя война на Сърбия, а като сезира всички международни институции, създадени с цел за поддържане на международния ред и законност и настоя за осъждане и международна изолация на агресора - Република Сърбия.

През 1997 г. сръбската скупщина, години преди окончателното разпадане на остатъчна Югославия, без санкции или съгласие на нито една от бившите съюзни републики, прие Закон за присъединяване на Западните покрайнини към Р Сърбия.

Така Сърбия се опита да бъде узаконявана фактичката окупация на тези български територии и да легитимира агресията по присвояването на БЗП, които, като територия предоставена с международен договор на саморазпуснатата се СФРЮ, останаха извън териториалния суверенитет на новосъздадените държавни образувания - Македония, Сърбия, Хърватия, Босна и Херцеговина, Черна гора и Словения. Съгласно действащият принцип на международно-публично право Restitutio

ВРЕМЕ Е ЗА ДЕЙСТВИЕ!

tion ad Integrum, което предполага възстановяване на оригиналните условия от преди наложената промяна, отстраняване на причинена вреда или несправедливост. Този принцип напоследък все по-често се прилага при нарушения на правата на човека и по-специално към хора подложени на принудително разселване и загубили домовете и имотите си. Българите от БЗП са типичен пример, подобно на милионите бежанци по света. Принципиите „Pinheiro Prin-

Докато Сърбия не се изтегли от БЗП, България задължително трябва да блокира участието на Сърбия в международния публичен живот посредством междудържавните многостранни международни организации, а не да прощават овчедушно да очаква благоволенieto на Сърбия да й върне заграбеното.

Териториите, които по силата на наложените ни обстоятелства продължаваме да наричаме БЗП, (съгласно Ньойския мирен договор от Бълга-

Република Югославия, която през 2002 г. възкръсва в Държавна общност Сърбия и Черна гора, като в състава ѝ влизат и две области: Войводина и Косово. През 2006 г. Държавната общност се разпада на Република Сърбия и Черна гора. През февруари 2008 г. Косово обявява независимост. Видимо събитията следват своя неизбежен ход на разпад. Включването на БЗП в границите на Сърбия след 2006 г. е акт на агресия и анексия, тъй като към онзи момент, Бъл-

ито се разпоредиха със земите на българската държава, не оспорваха тяхната принадлежност към българското землище, а единствено правото на България да ги управлява в онзи момент!

По повод отбелязването на 100 години от подписването на Ньойския договор български историци, професори, академици и всякакви други жадни за внимание люде, си позволиха да убеждават от екрана на телевизията българския народ, че в Ньойския до-

ria са откъснати Западните покрайнини с площ 1 545 км и население от 64 509 души, които 54 758 са българи, 8637 - власи, 549 - цигани и едва 127 - сърби), са окупирани преди да бъдат предадени по политически причини, за да бъде наказана България, на субекта на международното право, наречен Сърбо-Хърватската държава, чието създаване е прогласено на 1 декември 1918 г., държава която България признава за член в деня на подписването му. На практика, СХСД не би могла да има никакво отношение към събитията, довели до подписването на Ньойския договор. През 1929 г. СХСД се преименува в Кралство Югославия, през 1945 г. Кралство Югославия се трансформира в Федеративна Народна Република Югославия (ФНРЮ), която през 1963 г. приема името Социалистическа Федеративна Република Югославия (СФРЮ), престанала да съществува през 1991 г. През 1992 Република Сърбия и Черна гора образуват Съюза

на Сърбия и Черна гора образуват Съюза

на Сърбия и Черна гора образуват Съюза

на Сърбия и Черна гора образуват Съюза

на Сърбия и Черна гора образуват Съюза

говор намало нищо толкова страшно - България била победена държава и си била получила заслуженото. И онези, които си позволява назидаването да убеждават българския народ, че и други националности били пострадали не по-малко от българите, просто Югославия върху тези български земи бяха прехвърлени върху НФР Югославия. Изрично се подчертава, че се прехвърлят права, а не територии, което бе поредното доказателство, че т.нар. велики сили, ко-

Въпросът за БЗП не е за съблюдаване на някакви човешки права или права на малцинство, за каквито неграмотно пледират някои български политици-популисти, а за правата и идентитета на българската нация. Ако има нещо положително то е, че тезата за окупацията на БЗП от Сърбия си пробива път и започват да й дават гласност с искане за тяхното връщане. За съжаление не се разбира, че Сърбия не дължи връщане на тези територии, както отбелязахме, защото ги е заграбила в нарушение на международното право, а не са й предоставени с договор. Тя просто трябва да се изтегли и България да възстанови суверенитета си de jure. За съжаление някои продължават да повтарят мантрата за правата на българското малцинство в БЗП! Българите не са малцинство, а мнозинство у дома си, независимо от числеността им в някой район, ЗАПОМНЕТЕ!

1 декември 2019

От стр. 3

Авторите - братята Христо и Марин Генчеви - бяха аргументирали своя текст с информационен и научен апарат от 13 източника, които нещастиливо публикувахме. Днес, за автора на тези редове, остава полесната задача - да конспектира фактите, да повтори някой от тях, за да си отговорим на главния въпрос: Как така, една Конвенция, която официално има пожелателен характер и в заключителните си разпоредби дори лицемерно твърди, че тези държави от Европейския съюз, които са я ратифицирали могат по всяко време да се откажат от нея, генерира невиджана активност на Парламента и Съвета на Европа, нарочен ангажимент и призив, дори на новия председател на Комисията г-жа Урсула фон дер Лайен, Конвенция, която игнорира авторитетите като Конституцията на Република България и Конституционния съд; която дезавоираща комисари като г-жа Дуња Миятович и драгия нам председател на ПЕС Сергей Станишев; една Кон-

ОПТИМИЗЪМ ЗА...

венция, която вместо да внася успокоение, радост и хармония, с показните си „добродетели и високохуманни цели и принципи, за които ни агитират, събужда недоверие и страхове с мъртвото възникване на въпроси без отговор?

Но нали е казано, че

написаното остава, а гумите оплитат

(Позволявам си да призова читателите на „Нова Зора“ да се върнат отново към статията „Новата грижа на Сорос“, публикувана в брой 16 от тази година. Някъде в началото написах, че такова добродетелно дело е немислимо без участието на мегаспекулант Джордж Сорос. Сега ще се аргументирам защо.

На 23 май 2017 г. Държавният департамент на САЩ в контекста на непримиримата борба на президента на САЩ Доналд Тръмп с американската „дълбока държава“ премахна всяко финансиране на орга-

низации от типа на „Отворено общество“, основани и действали въз основа на духа и идеите на неоллибералния философ Херберт Маркузе. Тези организации водят борба за Нов световен ред от името и в името на етнически, сексуални и други „онеправдани“ малцинства. До тази дата държавният бюджет на САЩ подкрепяше огромната сума от почти 30 млрд долара! По този начин „добродетелното“ дело на Сорос, осеяло света с НПО-та, грантови организации и фондации, увяхва без финансиране. „В тази критична ситуация само мощно финансиране от икономически гигант - пишат братя Генчеви - може да гарантира продължаване на „високохуманната дейност“ на „Отворено общество“. И старият хитрец, който подобно на Остап Бендер знае 400, сравнително честни начина да вземе едни пари, мобилизира спешно от-

хранваните и придвижваните към важни и най-важни позиции нахлебници от партии и т.нар. НПО-та, всички до един наемни борци за Нов световен ред, а според Сорос - за един „отворен“ свят.

И точно тук е мястото на Истанбулската конвенция. Присъединяването на Европейския съюз към Истанбулската конвенция открива пътя за експроприацията на едни

140 млрд евро годишно,

които биха заместили липсващото финансиране на САЩ. Но времето, когато това трябва да се случи е сега, когато предстои да бъде приета многогодишната бюджетна рамка на ЕС за периода от 2021-2027 г. Заради това е неистовото ръмжене и лай на спхийски домашни любимици и комисарските кърсърдарски забевки.

Ситуацията обяснява много неща. На първо място стават прозрачни подновените ата-

– През септември се навършиха 100 г. от рождението на баща ви и в цялата страна тържествено бе отбелязана тази годишнина. В родното му с. Яврово младежи играха пиесата „Стайков камък“, в Пловдив беше представена документалната фотоизложба „Героите на Николай Хайтов в българското кино“, столичната галерия „Средец“ представи скулптурни портрети на Николай Хайтов и художествени дърворезби-приказки на възпитаници на Професионална гимназия по горско стопанство и дървообработка на „Николай Хайтов“ – Варна...

– Безспорно съм удовлетворен от събитията, които предхождаха кулминацията на 15 септември в Народния театър, където беше отлежан приносът на Николай Хайтов към българската култура. На сцената бяха големите актьори Васил Банов и Васил Михайлов – чудесен знак и от тяхна страна. Хайтов „присъстваше“ с откъс от интервю по БНТ, в което говореше за своето творчество. Във фоайето на театъра бяха скулптурните портрети на Хайтов от брат ми Александър и илюстрации на млади художници по разказите на писателя. Атмосферата беше творческа, близка до тази, която следваше баща ми. Събитията през цялата година са достатъчно значими и важни, обрнати са към почитателите и ценителите на творчеството му. Защото почитахме не е само паметта към Хайтов, колкото неговото творчество. Това е важно за младото поколение.

– 2 млн. е тиражът на неговите книги. Всеки познава и филмите по неговите сценарии – „Козият рог“, „Края на песента“, „Петко войвода“ и др. Хайтов продължава да е наши съвременник и да е интересен.

– Напомнянето е не само заради баща ми, а и заради останалите творци, създали големите филми на ХХ век. По време на фотоизложбата „Хайтов в българското кино“ ми нахана млади хора, които гледаха с интерес, но се оказа, че не познават Невена Коканова (играе в „Дърво без корен“). Да помним тези големи актьори е важно за българската духовност. Така го виждаше и баща ми.

– Били сте на 11 години, когато излизат неговите „Диви разкази“ (1967). Как ви се отрази това?

– Разбира се че е приятно чувство баща ти да е популярен, но и задължаващо от гледна точка на поведението ми. Всичко е свързано с възпитанието и с примера, който ми е давал. Неговото трудолюбие и орга-

ИСКАТ ХАЙТОВ ДА СЕ ЧЕТЕ С РЕЧНИК?

Продължават опитите за омаловажаване на творчеството на автора на „Диви разкази“

низираниост бяха пред очите ми. Нямахме нужда да обяснява, че човек трябва да постига нещата най-вече с труд въпреки таланта в дадена творческа професия.

– Любопитно е, че навърх юбилея в предаването „Библиотеката“ по БНТ беше повдигнат въпросът дали е разбираем за днешните ученици езикът на Хайтов.

– Изненадващо преподавател по литература в студиото лансирана тезата, че едва ли не Хайтов трябва да се чете с речник в ръка. На същия принцип и Вазов би трябвало да се чете с речник. Всяка добра литература има своите читатели. Езикът трябва да се обогатява, но важно и откъде – няма как да стане от шльокавицата (б. р. използване в българския език на латински букви, цифри и символи). Хайтов е казал, че езикът ни е достатъчно богат и не заслужава да бъде преиначаван. Новото време ражда нови думи, но да казваш, че един от класиците трябва да се чете с речник, е абсурдно. По-край това изказване се включиха и хора, които използват случая да обругаят за пореден път творчеството на Хайтов, да лъжат за него. И това го направи БНТ, в деня на честване 100-годишнината от неговото

рождение! Недопустимо!

В споменатото вече предаване злонамерено беше включена с рубриката „Без покритие“ Силвия Чолева, която говори за баща ми като за „голямо падение“, „войнстващ националист“, „непрекъснато го гледахме“. Дори водещата, призна, че не е редно да се говори така в този ден, но противниците на Хайтов имаха нужда окаяването да продължава и това беше направено от дребната душича Чолева, дали не е с предвзрителен замисъл? Обяви в ефир че е бил полковник от Държавна сигурност (ДС) с право на личен шофьор. Николай Хайтов имаше шофьор в качеството си на главен редактор на списание „Родопи“, за просветителската дейност, която вършеше в Родопите. Баша ми имаше шофьор като председател на СБН, който съюз спаси след 1989 г. от разграбване и затриване от платението Соросидни кръгове в писателските среди. Затова те го мразят! За съжаление, шофьорът Любо почина тази година – беше изключителен човек. Той е бил с баща ми повече време, отколкото аз, и можеше да ми даде достоен отговор.

През годините се подхвърляше, че баща ми имал снимка с отрязани партизан-

ски глави. И в същото време е полковник от ДС? За кого от Държавна сигурност се интригантваше и сплетническо – непрекъснато говорехме – тук крад, там присвоявал? За кого от ДС е било забранено да бъде публикуван – в един период вестниците не му пускаха статиите в спора с историците и археолозите, по повод гроба на Левски? А знаете, че една изключително мощна машина като ДС може да натисне „копчето“ и гласът на всички тези сплетници да изчезне. Целта на всички подклаждани във времето зловредни теории е да омаловажат творчеството на Хайтов.

Петър Величков с години поддържа тезата, че Хайтов едва ли не е присвоил трудовете на Яна Язова и ще представи от свое име нейния роман за Левски. Първо, баща ми не е романтист. Второ, самият Величков започна да издава романите на Язова – откъде ги има? Излиза, че не Хайтов ги е взел. Достоен отговор в статията „Анатомията на една клевета“ даде писателят и журналистът Борис Цветанов във в. „Нова зора“, аргументирано и с факти! Заслужава си да бъде прочетена от кръга „анти Хайтов“.

И трето, за баща ми Левски беше идеал. Той от години беше надълбоко в тази тема, изследвайки живота и делото на Апостола. Личността на Левски беше свята за него. Имаше негов портрет на стената над бюрото си и когато вдигнеше очи, се вглеждаше изпитателно в неговите.

– Какви хора са неприятелите на баща ви?

– Това са или малко известни хора като Петър Величков, които трябва да се поотъркат около големите имена, или такива, на които им е платено за това – като кръга около Антонина Желязкова, Михаил Иванов, подгласничката Чолева, свързани със сериала „Гори, гори, огънче“ (б. р. филм за българите мохамедани, определен от Хайтов като кинофалшификат). Правят го, защото Хайтов е неудобен – с публицистиката си, със своите истини за такива кръгове, които „усвояват“ европейски пари с цел да обезличат българската националност, да я размият в глобалния свят. В същото време чувате как говорят германци, французи, още повече американци за националност, нация, определеност. А ние – точно обратното.

За Хайтов Освобождението, Съединението и Независимостта на България, определят същността и националната идентичност на народа ни. За някои измислени герои това го прави националист, едва ли не националсоциалист и обществото трябва да го отхвърли. Националист за баща ми означава да имаш чувство към род и родина, морални ценности и жертвоготовност. А в основата на всичко е езикът. Запазването му беше една от каузите на Хайтов. Но и за нея има опоненти – проф. Мисролав Янакиев.

– „Отивам си с кеф от този свят!“, е признал баща ви пред приятеля си проф. Марко Семов. Кое го е огорчило толкова?

– През 2002 г. излезе неговата публикация „Троянските коне в България“. Това са два тома с негови публикации от 1989-1999 и 1999-2002 г., в които той изказваше тревогата си от нещата, които се случват у нас – в живота, в политиката, в езика, в образованието, в историята – неговите болки не е романтист. Второ, самият Величков започна да издава романите на Язова – откъде ги има? Излиза, че не Хайтов ги е взел. Достоен отговор в статията „Анатомията на една клевета“ даде писателят и журналистът Борис Цветанов във в. „Нова зора“, аргументирано и с факти! Заслужава си да бъде прочетена от кръга „анти Хайтов“.

ТЪЙ РЕЧЕ Н.ПР. Г-ЖА ХЕРО МУСТАФА

ПЕТКО ПЕТКОВ

Три седмици след „историческата“ среща на премиера Борисов с американския президент Тръмп в Белия дом, не спират коментарите и опитите за пресмятане на плюсовете и минусите от това приключение. През това време многократно ни показваха кадри как Борисов полага венец пред Паметника на незнатния воин в Националния мемориален гробищен парк Арлитън, както и кадри от срещите му в Националния републикански и Националния демократичен институт, където нашият премиер обяви с усмивка, че на българите им е все едно кой управлява САЩ. Скритият подтекст беше: „Вие тука си се карайте, колкото искате, само ме оставете да си довърша третия мандат. И обещаите в обзорно бъдеще да премахнете визите за български граждани, както направи Канада. Защото българите в САЩ не създават никакви проблеми.“

Обаче, стопанинът на Белия дом, който красноречиво се отдръпна, когато Борисов налята да го целуне по бузата, сякаш е Меркел или Ердоган, му обясни, че визите ще паднат тогава, когато делят на отказаните за издаване на визи намалее от 15% на 3%. И бившият американски посланик в София Пардо заяви: „Далеч сте от падане на визите“. Вместо на визите, Тръмп акцентира на сътрудничеството с България в областта на сигурността, отбраната, икономиката, търговията и енергетиката, в това число ядрената и газовата, както и на борбата с корупцията и укрепването на демокрацията, върховенството на закона и независимостта на съда. Той прие Борисов в Овалния кабинет, където пред камината похвали българите като „страхотни приятели и съюзници, които купуват F-35“. Очевидно не му е известно, че правителството на Бойко Борисов е предплатило над 2 млрд.лв. за още несъществу-

ващите F-16 Block 70. И че първият атлант в България Соломон Паси предлага да платим още толкова, за да придобием изстребител F-35, останали без купувач заради забраната на Конгреса те да бъдат доставени на Турция. В някои медии беше публикувана „фалишивата новина“, че Тръмп е объркал България с Белгия, но по-добре ли щеше да е ако беше ни събркал с Буркина Фасо или Бурунди? Две страни, с които се конкурираме по сиромашия и липса на свобода на изразяването и медиите.

Нейсе. За останалите поддръжници от срещата Тръмп-Борисов по-изчерпателна информация даде новоназначеният посланик на САЩ в София, г-жа Херо Мустафа, която е от иракско-кюрдско потекло и чийто име, според някои, означава „Ружа“. Пред Атлантическия клуб тя изнесе лекция на тема „Американско-българските отношения. Следващите 30 годи-

ни“. Ерго, госпожа посланичката на САЩ не предвижда България да изчезне поне още 30 години, за което я благодарим. Най-вече за открояването, че САЩ няма да предостави визи за корупирани държавни служители и членовете на тяхното семейство. От това по-ясно признаване за корупцията сред държавните чиновници в България не може да има!

Както изтъкна посланик Херо Мустафа, един от резултатите на „историческата“ среща в Белия дом било установяването на Рамка за стратегическо партньорство – „пътна карта за продължаване на нашето ползотворно сътрудничество в три важни области на нашия взаимен интерес“. Тези области са: 1) сътрудничество в областта на сигурността и отбраната; 2) сътрудничество в областта на икономиката, търговията и енергетиката и 3) укрепване на демокрацията

и върховенството на закона. Като първи приоритет във въпросната Рамка за стратегическо партньорство Мустафа посочва сигурността и отбраната. И изброява събития като: присъединяването на България през 1993 г. към Програмата за шатско партньорство и установяването на партньорски отношения между българските въоръжени сили и Националната гвардия на щата Тенеси; създаването на Офис за отбранително сътрудничество през 1999 г. към Посолството на САЩ в София; подписването през 2006 г. на двустранно Споразумение за сътрудничество в областта на отбраната, което било дало възможност за по-голямо участие на американските военнослужещи в двустранни и многостранни учения в България; инвестирането от САЩ на над 50 млн.долара посредством Европейската инициатива за възпиране, за подобряване на военните съ-

тан и участваха в коалиционни операции в Либия, Косово и Босна. Освен това, в съответствие с обещаията за разходи за отбрана, поети от всички съюзници по време на срещата на НАТО в Уелс през 2014 г., България следва план за достигане на своята поставена цел за разходи за отбрана до 2024 г. Скорошната покупка на многоцелеви изстребител F-16 демонстрационна, че България предприема активни действия за военна модернизация, за да бъде още по-способен съюзник и партньор. От наша страна правителството на САЩ е инвестирало повече от 350 млн. долара под формата на различни видове помощ за укрепване на сигурността, подпомагайки обучението и въоръжаването на българските въоръжени сили през последните 30 години. Над 5000 български военнослужещи и цивилни представители на МО, МВР и МВнР са участвали в американски отбранителни програ-

оръжения в България, където американските подразделения се обучават редовно съвместно със своите български колеги.

Има ли в България американски Военни бази?

Според министъра на отбраната Каракачанов няма, въпреки че пак той настояваше преди няколко години срещу безплатното ползване на тези бази САЩ да ни подарят една ескадрила изстребител F-16. Обаче, че едно от първите си посещения извън София е направила „в нашата съвместна база в Ново село“. Продължава: „Обхватът и честотата на нашето военно сътрудничество с България непрекъснато нарастват като през 2019 г. имаме 200 съвместни военни мероприятия, включително 19 учения, спонсорирани от САЩ... Български войници се биха редом с американските в операции в Ирак и Афганис-

ни“. Ерго, госпожа посланичката на САЩ не предвижда България да изчезне поне още 30 години, за което я благодарим. Най-вече за открояването, че САЩ няма да предостави визи за корупирани държавни служители и членовете на тяхното семейство. От това по-ясно признаване за корупцията сред държавните чиновници в България не може да има!

Както изтъкна посланик Херо Мустафа, един от резултатите на „историческата“ среща в Белия дом било установяването на Рамка за стратегическо партньорство – „пътна карта за продължаване на нашето ползотворно сътрудничество в три важни области на нашия взаимен интерес“. Тези области са: 1) сътрудничество в областта на сигурността и отбраната; 2) сътрудничество в областта на икономиката, търговията и енергетиката и 3) укрепване на демокрацията

и, обърнете внимание на това: „Като част от Рамката за стратегическо партньорство ще започнем нов диалог за разработване на 10-годишна пътна карта, с която да продължим да развиваме двустранното отбранително сътрудничество, за да противодействаме на морски, кибер и хибридни заплахи в Черноморския регион...“

Ще увеличим броя на военните учения с българските си колеги, включвайки по-комплексни и динамични съвместни тренировки и учения – продължава нейно превъзходителство Херо Мустафа. – САЩ също така ще продължат да подкрепят усилията на България за модернизация посредством предоставяне на помощ в областта на сигурността и улесняване на достъпа до напреднали американски военни технологии. Освен текущите преговори за придобиване на нова военна техника, ние също така разглеждаме възможностите за съвместно производство на споделени продукти с военно предназначение“. И премиерът Борисов, който предложи във Варна да се създаде информационен координационен център на НАТО, пледира за повече учения, но не казва как това се съгласува с виждането му за Черно море като един демилитаризиран регион, в който има само туристи, яхти и платноходки. Чии военни кораби ще провеждат тези учения, след като конвенцията от Монтрьо разрешава престоя на военни кораби на нечерноморски държави до 21 дни? С какви съдове ще участват нашите ВМС, които изтеглиха на сушата последната ни дизелова подводница „Слава“? И, накрая, кой ще е противникът на тези маневри? Русия или тероризмът?

Що се отнася до икономиката, търговията и енергетиката –

вторият приоритет в Рамката за стратегическо партньорство, американският посланик оповести някои цифри, които озадачават. Например че американските фирми са инвестирали над 2,5 млрд. долара в българската икономика под формата на ноу-хау и капитал. По този начин били създадени над 30 000 висококвалифицирани и високоплатени работни места, по-специално в производството, енергетиката и съвременното земеделие! Което нареджало САЩ между първите шест държави, инвестиращи в България. А двустранната търговия понастоящем възлиза на 1,2 млн. долара. Нейно превъзходителство г-жа Мустафа изрежда какво внасят у нас американските компании – високо технологични, авангардни стоки, електронни технологии и устройства, части за автомобилостроенето, атомно оборудване и медицински технологии. Но не казва дали в САЩ изобико влизат някакви български стоки!

На стр. 8

ПАК КРЪСТОНОСЕН ПОХОД...

Бил Ван Аукен

Словото си в Берлин, в навечерието на 30-ата годишнина от падането на Берлинската стена, държавният секретар на САЩ Майк Помпео, възкресил стилистиката на Роналд Рейгън и на Джордж Буш-старши. Вярно, не спомена „империя на злото“ или „оста на злото“, но нападна Русия и Китай и ги окачествени като „несвободни държави“, нещо повече, обяви, че са в постоянен конфликт със „свободния свят“, предвождан от Вашингтон. Помпео изложи своето лъжливо идеологическо оправдание за това, че САЩ раздухват нова Студена война, при която опасността от ядрен по-

жар е далеч по-голяма отколкото преди тридесет години. В рамките на 16 минути Помпео употреби думата „свобода“ 23 пъти, възхвалявайки падането на Берлинската стена. Това е пълно лицемерие като се има предвид, че администрацията на Тръмп, на която Помпео е представител, направи свой политически приоритет изграждането на стена на южната граница на САЩ и същевременно раздели хиляди имигрантски деца от родителите им като ги затвори в клетки.

Сърцевината на словото на Помпео беше охулването на Русия и Китай. Помпео обвини Русия, че напада своите съседи и избива политическите опоненти. Според него, в Китай, се формира нов авторитаризъм, какъвто светът не е виждал от дълго време, притесняват се семействата на китайските мюсюлмани, които са потърсили убежище в чужбина. „Ние всички в тази стая – обяви Помпео – имаме дълг да осъзнаем, че съществува конкуренция на ценности между свободните държави и тези несвободни държави“.

Според американския държавен секретар необходимо е на първо място да се предо-

трати изпадането на Германия в енергийна зависимост от Русия. „Ние не искаме европейските енергийни доставки да зависят от Владимир Путин“, провъзгласи Помпео. Това становище е част от безпощадната кампания, която Вашингтон води против проекта за газопровод „Северен поток-2“, доставящ руски газ за Германия през Балтийско море. Администрацията на Тръмп предупреждава непрекъснато, че сделката ще направи Германия „пленник на Русия“. Американското правителство иска Германия да закупува американски втечен газ, който е по-скъп от руския. Другото, което Помпео засегна, са „рисковете за света“, според него, създавани от Китай, който придобива западни високо технологични фирми, а и възнамерява да изгражда световните мрежи. Вашингтон иска гаранции от Берлин и своите натовски съюзници, че няма да позволят на китайския телекомуникационен гигант „Хуауей“ да участва в разработката на европейските телекомуникационни мрежи от петото поколение 5G. Вашингтон счита големия технологичен напредък на „Хуауей“ и на други китайски високотехнологични

фирми, за смъртна опасност за световното икономическо и военно господство на САЩ. Дори и Вашингтон, и Пекин, да успеят да достигнат някаква договорка по въпросите на търговията, конфликтът между тях няма да отслабне.

Помпео заяви в Берлин: „Китай заплашва американските свободи. Проблемът не е в китайския народ. Проблемът е в Китайската комунистическа партия“. Такова заклеймяване на китайската управляваща партия и опитът тя да бъде противопоставена на китайското население, не са правени откакто президентът Никсън и Мао Цзедун предприеха сближаване между двете държави през 70-те години. В Пекин това изказване предизвика остра реакция, защото несъмнено е било изтъквано като заплаха за смяна на режима в Китай по сценария, прилаган от САЩ в Близкия изток и други места на света. Говорителят на китайското Министерство на външните работи осъди думите на Помпео и посочи, че те изразяват „тъмен антикомунистически менталитет“, че въобще не показват „увереност и сила, а разкриват страх и арогант-

ност“. Новата борба на Вашингтон за „свобода“ се свежда до искането Европа да бъде подчинена на американските стратегически и печалбарски интереси и да се подредят зад подготовката на САЩ за война против Русия и Китай. Реторичният апел на Помпео за ръководен от САЩ кръстоносен поход на „свободните“ държави против „несвободните“, надали ще се увенчае с желания от Вашингтон резултат. Например малко преди речта на Помпео френският президент Емануел Макрон в интервю за „Икономист“ заяви, че военният съюз НАТО е в състояние на „мозъчна смърт“. Цитирайки едностранните действия на администрацията на Тръмп спрямо Турция и Сирия, Макрон посочи, че конфликтът между европейските и американските интереси е направил 70-годишният военен съюз нежизнеспособен. Логически извод е, че се замисля саможителната от САЩ ре- милитаризация на Европа и подготовката на нова глобална империалистическа война, която ще изприви всеки срещу всеки.

(свс съкращения)

ТЪЙ РЕЧЕ Н.ПР. Г-ЖА ХЕРО МУСТАФА

От стр. 7

Не става ясно и как американската подкрепа и достъпът на български фирми до американските компании, осигуряван посредством търговски изложения, първото от които ще се проведе тази седмица и ще бъде в областта на сигурността, здравеопазването и информационните технологии, ще помогнат на българския народ да стане по-богат и по-производителен. Но намечите за инвестиционния климат, нагласените обществени поръчки, корупцията и клептокращията сякаш обясняват защо българите са толкова бедни и отчаяни. Ако с тези явления ще се борят американските посланици и неговият юридически съветник, а праворастващите телни органи в България ще прикриват корупцията или сами ще са затънали в нея, каузата е изгубена. Освен ако на народа не му писне и не изпълни площади и улици, както през зимата на 2013 година.

Според Н. Пр. г-жа Херо Мустафа енергийното сътрудничество било ключова тема по

време на срещата в Белия дом. Тръмп и Борисов били обсъдили споделяната цел България да се превърне в истински газоразпределителен център и основен източник на енергийна сигурност в региона. Посланичката била решена да подкрепи усилията на България да диверсифицира енергийните си доставки, което включвало и изграждането на газовата връзка между Гърция и България (IGB) и участието на страната в планираното изграждане от гръцка страна на терминала за втечен газ в Александруполис. Очевидно до г-жа Мустафа е достигнала „хибридна“ информация, че по газовата връзка с Гърция изобщо не се работи, та се е наложило тя лично да провери напредъка на изграждането на този проект, придружена до района на Хасково от посланиците на Гърция и Азербайджан, министъра на енергетиката Теменужка Петкова, премиера Бойко Борисов и съответните търговски фирми. „Доверият, но проверай“, тази руска поговорка обичаше да цитира покойният президент Рейгън, но явно тя се е превър-

нала в девиз на цялата американска дипломатия. Госпожа Мустафа обаче направо заплаши: „Ще продължа да следя внимателно строителните работи през идните седмици и месеци. Интерконекторът с Гърция и терминалът в Александруполис заедно ще отворят пътя за мащабен внос на втечен природен газ, като в крайна сметка въведат реална конкуренция на българския газов пазар, осигурят надеждни газови доставки и позволят на българския потребител да се възползва от по-ниски цени... Ако България иска да стане енергиен център, изключително важно е тя да реформира собствения си вътрешен газов пазар, гарантирайки справедлив, недискриминационен и прозрачен пазар, което е ключова предпоставка за диверсификацията“.

Посланикът на САЩ се спира и на ядрената област, изтъквайки преимуществата на американския опит, включително в ядрената енергетика. Нещо, което трябва да е подкасащо на нашите управляващи, че без американско участие АЕЦ „Белене“ ще си остане „гъол“

въпреки платените и отдавна ръждяващи под найлона два руски ядрени реактора.

Що се отнася до НАТО, читото лидери се събраха в началото на този месец на среща на върха в Лондон, въпросът за финаансирането на тази бюрократична и изживяла времето си останка от Студената война, се превръща в основна ябълка на раздора. Борисов както знаем се похвали на Тръмп, че благодарение на предплатените 2,2 млрд. лева за F-16 Block 70, България предсрочно е увеличила дела на военните си разходи до над 3% от БВП, щом последният заяви: „Кажете това на германците!“

В същото време именно САЩ намаляват вноската си в НАТО със 120 млн. долара, докато Германия леко увеличава своята, а Франция отказва да я последва. Нещо повече, Макрон обяви вече, че НАТО е в мозъчна

сърцето. Дни преди срещата на върха в Лондон, той каза още, че Турция не бива да очаква солидарност от съюзниците си в НАТО за своята агресия в Сирия, наречена операция „Извор на мира“. Въбсен, турският президент Ердоган се провинична и изживяла времето си президенти: „Уважаем, Макрон! Виждате дали вие самият не сте в мозъчна смърт!“

„Съюзници-разбойници“, запели българите след Междусъюзническата война през 1913 г. Ами ако сега се окаже, че НАТО е не само в мозъчна, а в клинична смърт, за какъв дявол му е координационният център във Варна? Той няма никаква стратегическа стойност, освен като средство за въвличане на България в по-редната западна авантюра срещу Русия. Вероятно и него ще нарекат „съвместна база“, макар само земята под центъра да е все още българска.

Що се отнася до американския посланик г-жа Херо Мустафа, според Хаккъ Йоджал (в „Милиет“/29.11.2019), на разпространеното в Турция курдско наречие курманджи, изразът „Я Херо, я Меро“ се употребявал в смисъл на „Или иди, или не отивай“. Нещо като българското: „Я камилата, я камиларят“.

ПАМЕТ ЗА ПРОФ. ВЕЛКО ВЪЛКАНОВ

На 30 ноември 2016 г. се сбогувахме с проф. Велко Вълканов, учен, общественик, народен представител в няколко български парламента, кандидат за президент на Р България през далечната вече 1992 г. Роден на 16 ноември 1927 г. той почина само 10 дни след рождения си ден, на 26 ноември.

Статистиката, която би могла да опише образа на проф. Вълканов като публична личност, е достатъчно позната. На поклонението в София негови колеги и приятели говориха с мъка за загубата на обществения деец Велко Вълканов. Да, този човек наистина бе личност с широк размах. Крайната му почтеност и неотклонно следване на справедливостта в обществения и в частния живот също са до болка известни. Богатият професионален и жизнен опит на Велко Вълканов, дългите години, отдадени в защита на каузата на социалната справедливост, на социализма и в името на по-добрия хоризонт за България го заведоха естествено и към защитата на Слободан Милошевич и Радован Караджич, най-пресните мъченици на инквизицията, наричана Хагски трибунал...

Велко Вълканов имаше сърце за почти всичко - и сърцето му накрая отказа, несправедливостта изглеждаше победителка... Илюзия! Всуе! Неговите опоненти и врагове, приятелите му в кавички, не успяха да забележат как във времето след промяната словото и делото на Велко Вълканов стъпка по стъпка, статия след статия, книга след книга, изграж-

дат неръководния паметник на един истински борец и кавалер на истината, защитник на онеправданите и на справедливостта.

Въпреки това официозите в жълто не се посвениха да надничат в интимния му живот, който така си остана встрани от медийната клокарница, не се посвениха да броят жените в неговия живот и връзките му... А Велко Вълканов сигурно ги гледа някъде отвисоко и категорично ги задрасква с присъщата му страст. Защото той бе човек на страстите, а страстите му бяха не махленските слетни и дребни интриги, а бъдещето на България, на хората в родината му, и на хората по света.

Така се случи, че в предния брой тогава бяхме публикували портрет на българския учен проф. д-р Вълканов от негов ученик и колега. Бяхме радостни да го поздравим и за рождения му ден и за високото признание – почетен председател на FIR. Искахме да го зарадваме, а не подозирахме дори, че докато мастилото на вестника още не бе изсъхнало, Велко Вълканов вече е поел към друго измерение...

Ние, в „Нова Зора“ съжаляваме горчиво за загубата на Велко Вълканов. Три години изминаха от тогава, и

както подобава на православни християни, приятел и съратници, може отново само да кажем „Светла му памет!“ Той беше мъдрец, прецизен хирург на словото и непреклонен войник

на правдата. Навярно всеки народ, преживял мъчителните гърчове на историята, е раждал личности като Велко Вълканов. Във великата криминална революция на България той имаше длъжността на българския Сен Жуст и ние знаем, че в клуба на великите жабонци, приятели на народа, за него ще бъде отредено най-почетно място – до неподкупния Робеспьер, до Дантон, до Марат, до Васил Левски, до Христо Ботев и до всички ония, които с вратовете си нащърбиха безпощад-

но острие на гилотината и оставиха бели си меса по скали, по скали и по орляци... Защото Велко Вълканов съпребива убийствения речитатив на една друга, на една безкръвна гилотина на българския преход, когато цял един народ бе натикан в дивата скотобойна на реставрацията, за да бъде осъществен независният континентален „рекорд“ на България в 21 век: загуба на 21% от населението си за 30 години! И първо място в Европа по смъртност – 1 900 000 души.

17-ият резонанс на FIR - Междусъюзническата война на българите и интернационалната солидарност, който се провежда на 16 ноември в Париз, водят за по-голям предизвикател за фелдмаршал проф. д-р Велко Вълканов, дългогодишен автор и приятел на „Нова Зора“. Тези разсъждения вече са дело на втората половина на г-жа Херо Мустафа, която на 17-ия рожден ден на нас и нашите читатели ни пратила в страницата и в сайта двете събрани са добри повод за поздрав на проф. Велко Вълканов, да му поздравим дълголетие, добри и плодни години и желаем му да бъде винаги активен и полезен човек.

Днес празнуваме 89-годишния път и каузата на българския учен - истински общественик и неутрален наблюдател на правдата и истината, дългогодишен автор на вестник проф. д-р Велко Вълканов. Честити!

БЪЛГАРСКИЯТ УЧЕН ПРОФ. ВЕЛКО ВЪЛКАНОВ

Масис ХАДЖОПЛИ, доктор по право

Нашата история на проф. Велко Вълканов започва през 1982 г., когато започна днешната дейност на Либанския университет „Сейд Рахман“ в Бейрут, който е основан през 1982 г. Той съчетава научния си интерес с активна обществена дейност, която са направили на нас и в България на личността на проф. Вълканов. Той е автор на много книги и статии, които са важни за нас и нашите читатели.

В тази връзка с основните принципи на проф. Вълканов, които са важни за нас и нашите читатели, ние ще се опитваме да ги представим в тази статия.

Във връзка с основните принципи на проф. Вълканов, които са важни за нас и нашите читатели, ние ще се опитваме да ги представим в тази статия.

Във връзка с основните принципи на проф. Вълканов, които са важни за нас и нашите читатели, ние ще се опитваме да ги представим в тази статия.

Формално националната писателска общност у нас е разделена и отделните ѝ съставки изповядват различни идейни и естетически възгледи и принципи. Аз обаче не бих определил като национални писатели-постмодернисти и неолібериали, защото те все по-настъргено работят за продължаването на този гибелен за държавата, нацията и литературата процес. На тях им е поставена отговорна политическа задача. Платя им се, за да я изпълнят. Затова и толкова агресивно и безпардонно изопачават обществената история и историята на българската литература – особено тази след Втората световна война. Отредена им е продажна и позорна роля, която играят неуморно и с вдъхновение. Защото повечето от тях са посредствени или направо бездарни и превъплъщение то им в някаква платена роля е единственото, което им вдъхва самочувствие, че са уж писатели. В престъпното им служение са ги включили в съдружение с университетски преподаватели, с журналисти, с управленци в сферата на културата и със самата политическа власт. Единни и силотени до смърт, постигнатите от тях резултати досега са впечатляващи. Пораженията върху новите поколения са ужасяващи и навярно необратими. Те са неуморими и затова не бива да си правим илюзии, че сами ще спрат или че обществото ще ги изхвърли, или няма повече да ги слуша и да им вярва.

Не бива да си правим никакви илюзии, защото

В българския свят днес се води гражданска война.

Тя не само е братоубийствена, кръвопролитна, жестока, варварска и безкомненна, а на всичко отгоре се води без правила, непочтенно, из засада, озвучена от песните на сирените за благодатта на „европейските ценности“, на демокрацията, на толерантността, на политическата коректност, на правата на различните сексуални общности и ред други подобни измишльотини. Тази война опростачва живота ни и безмилостно промива съзнанието на народа ни.

И се води не само с политически средства. За да се укрепи властта и да се ликвидира съпротивата и недоверието към нея, е мобилизирана цялата власт. Ударната сила в тази война са въпросните постмодернисти и идеолози на неолібериализма. Защото теренът, върху който се води, освен литературата, са изкуствата, културата, просветата. И най-вече езикът! Когато те биват поразени до такава степен, че бълга-

ПИСАТЕЛЮ, ИЗПЪЛНИ СВОЯ ДЪЛГ!

рите да не разбират езика на своите писатели от миналото и днес, войната може и да приключи. Българската нация тогава ще бъде мъртва. И този ден съвсем не е далечен. Нима ще чакаме този ден, за да се убедим какво се върши днес и какви цели се преследват?

Странно е че тази война не се забелязва и не се осъзнава от писателите, обявяващи се за наследници на Вазов и на

нов, Гео Милев, Никола Вапцаров, Валери Петров, Николай Хайтов и още много други пишеха, но и „оправяха света“, залагаха името и живота си дори, за добруването на хората. Те не се жалеха, не хленчеха, макар често да умираха от недомък и срещу тях да стреляха с истински оръжия и куршуми. Те знаеха че срещу литературата се води война, и че тази война е и срещу народа, и Отечество-

го накара да се възпротивят. Защото хората се нуждаят от водач, от силен и мощен глас, който да ги събуди и да ги поведе след себе си. Те няма да тръгнат сами, но очакват да бъдат поведени. Да припознаят и да приемат своите будители и водители, и да наложат свята си воля в държавата. Кой друг освен писателят ще остави личните си грижи, за да поведе хората не за пари

националните традиции на българската литература. Те си мислят все още, че това е някаква идейно-естетически спор или в най-лошия случай борба за разпределянето на малкото пари, които държавата се смияла да отпусне за издаване на книги, награди или помощи за писатели в нужда. Навярно затова от време на време тихо проплакват, жалват се, хленчат, молят за милост. И толкова. Най-много да кажат някоя дума срещу политиките, които не разбирали от литература, били абдикирали (тази дума те много я обичат) от задълженията си и отново кротко, мирно и тихо се завръщат към своите премиери на книги, рецензийки, взаимни потупвания по рамене – ти на мене, аз на тебе, към някакви мизерни награди, включване в жури на някой конкурс и пр., и пр...

Но нима великите им предходници са им оставили толкова малко и не са ги научили на друго?

Да, аз ги питам, докога ще свиват рамене и ще се утешават, че работата им била да пишат, а не да оправят света. Христо Ботев, Иван Вазов, Елин Пелин, Йордан Йовков, П. К. Яворов, Димчо Дебеля-

то. Те знаеха още, че в тази война не може да си безучастен и да си вярваш, че това ще те спаси. Благодарение на тях, и на мнозина още други писатели,

не просто на литературата, България бе спасена.

Днес обаче, на нас е възложено да я браним и да я спасяваме. Даваме ли си сметка за тази отговорност?

Работата на писателя е да си пише книгите, да ги публикува и чрез тях да влияе върху обществото. И нея той трябва да умее до съвършенство, защото само тогава може да се нарече писател. Но дори и когато върши с вдъхновение и любов тази своя работа, ако е истински писател, не може да му е безразлично какво става в това общество, в което и той съществува – особено когато то е заболяло от тежка болест, когато обругават нравствените и духовните му ценности, и когато безпардонно разрушават нацията, националната държава и националната литература и култура. Ако е истински писател, ще впрегне таланта, уменията, ума и съвестта си, за да разбуди хората, за да им вдъхне смелост и безстрашие, ще им покаже истината, за да

и богатства, а заради велика идея и за спасение на отечествения и националния дух!

Писателят няма друг интерес освен възхода и добруването на народа и литературата. Не славата, а дългът застава писателя да бъде народен водач. Не се ли подчини на този свой дълг, той опорочава таланта, творчеството и живота си, обезсмисля ги и се опозорява завинаги.

Ето, това писателят, наследник на примера на Вазов, трябва да осъзнае и да го приеме за своя най-висша кауза. Макар и закъснял, той трябва да се самоидентифицира, да покаже лице, особености на таланта, енергията на своето вдъхновение и същността на своето обществено служение. За да заслужи и оправдае таланта и, за да отгледат подареното му от Господа на своя народ и на изтерзаното си Отечество.

Фалшификаторът и явлението „наемник“

Може би най-вярното негово оръжие в това служение е публицистиката, но не по-малко ефективни са неговият личен пример, общественото му поведение, и главно – духът на непримиримост! Ако писателят мълчи, нещата в Оте-

чеството ни все повече ще загиват. Все повече хора ще се обезсърчават и отчайват, ще губят националното си самосъзнание и ще се превръщат в несъзнателна и бездушна „работна ръка“, чиято единичка цел е да бъдат „конкурентноспособни на пазара на труда“.

Тогава постмодернистите ще продължат да се ширят, да говорят и бъдат лъжи и небивалици, ще поругават националните светини. Време е войната, която те отвориха, и която водят с толкова сили и енергия, да бъде приета, за да бъде спряно тяхното нашествие.

Добре, ще каже някой, толкова думи, а нищо конкретно.

Тогава ще попитам – колцина участваха в дискусиите, които в „Словото днес“ проведе през тази и миналата година? На пръсти се броят! Ето, сега из литературното небитие се опитва да възкръсне Марин Георгиев – повторният убиец на великия поет Никола Вапцаров, за да се погаври още веднъж с неговата памет. Колцина го разобличиха и дадоха отпор на лъжите, фалшификациите и безрамните му клевети? Той е жалък и нищо не значещ фалшификатор, но явлението, което олицетворява, е опасно, страшно дори. То трябва да се разобличи! Както и продажността и безродието, наглостта и безрамнието на подобен тип автори, които за съжаление не са малко.

А нима някой възрази на опитите да се фалшифицира и отрече антифашистката съпротива и историята на Втората световна война? Българската история е най-уязвена от посегателствата на постмодернистите и неолібериалите. А кой възропта срещу непрестанните промени в учебните програми на училищата и изваждането от тях на едни от най-големите ни писатели заради техния национален дух и революционна дейност.

Чу ли се гласът на българските писатели?

Не потънаха ли воплите на двама-трима от тях в шумотевиците на ежедневните? Нима тези явления не са достатъчно сериозни, за да бъдат подложени на разобличение? Кой да го направи? Депутатите или евродепутатите? Кой? Не е ли задължение на българските писатели да дадат решителен отпор?

Да, наследниците на примера на Вазов и неговият Съюз не ги знаех, не ги познават, не ги чуват, не им дават да говорят по телевизите, не ги зачитат при раздаване на национални отличия. Но как да ги знаят и познават, как да ги виждат и чуват, когато те самите са си избрали да бъдат на неприятели, а това ги прави слаби, страхливи и без-

КРАЯТ НА ГДР БЕШЕ КОНТРАРЕВОЛЮЦИЯ

Бистра СТАЙКОВА

Тридесет години от пагането на Берлинската стена

Опитите да се представи краят на ГДР за либерална революция и да се раздуха атмосфера на радостна еуфория има една цел: да се предотврати извличането на трезва равнометка на резултатите от германското обединение и трезва преценка за това, което се случи през есента на 1989 г. Колкото по-мрачно е настоящето, колкото повече напредва социалното разпадане, колкото по-западат демократичните институции и се завръща милитаризмът в Германия, толкова по-светла картина трябва да се представя на „либералната революция“, т.е. на капиталистическата реставрация в Източна Германия. Всъщност, краят на ГДР беше контрареволюция. Със завръщането на капитализма там се завърнаха безработицата, жестоката експлоатация, социалното неравенство и бедността.

Добре развитата промишленост на ГДР, която гарантираше пълна заетост и социална сигурност, беше буквално изравнена със земята. Приватизацията сложи край на 14 000 държавни предприятия. Някои от тях бяха продадени, но повечето бяха просто затворени. Броят на заетите в промишленото производство намаля четирикратно в сравнение с 1989 г. Резултатът беше обезлюдяването на цели региони, което предизвика численото преобладаване на възрастни хора. За по-малко от 30 години масовата емиграция предизвика намаляването на населението от 16.7 на 14.6 милиона души. И тъй като над 60% от емигриращите бяха под 30-годишна възраст, драматично спадна раждаемостта и рязко

реформи, наложени със законите Харц в цяла Германия, както и от финансовата криза през 2008 г. Не само заплатите на работниците в източните провинции бяха по-ниски, но и работодателите предприеха намаляване на заплатите в западната част на Германия.

След падането на Берлинската стена господството на Германската единна социалистическа партия /ГЕСП/ и източногерманската тайна полиция Шази, беше заменено с диктатурата на банките и корпорациите с техните добре заплатени политици, контролирани медии и десни разузнавателни агенции. В сравнение с тези агенции източногерманският апарат на Държавна сигурност представляваше „слаба работа“, а в сравнение със сградата на нова-

та служба за сигурност – BND в Берлин, главната квартира на Шази изглеждаше повече от скромна. Нещо повече, новите секретни служби, заменили Шази, се оказаха развъдник на десен неонацистки екстремизъм. Отрицателно следствие от капиталистическото обединяване на двете Германия беше

ския съюз дойде от страна на управляващата привилегирована бюрокрация. Глобализацията на капиталистическото производство през 80-те години хвърли затворените национални икономики на тези страни в криза. Управляващата бюрокрация отговори на това със стремежа да си създа-

на Запад. Поради това, че участниците в протестите бяха социално разнородни и политически объркани, не притежаваха ясно дефинирана цел или разбиране на социалните сили, с които се сблъскаха, те бяха лесно манипулирани. Различни движения за граждански права възникнаха като гъби след дъжд и взеха участие в подготвянето на обединението на Германия. Тревожеше ги не толкова някакво потискане на трудещите се в ГДР, колкото това, че те самите не разполагат с такива привлекателни възможности за кариера като колегите им от Западна Германия. Ангела Меркел започна своята политическа кариера именно в Източна Германия.

(с големи съкращения)

де нова база за своите привилегии посредством въвеждането на капиталистическите отношения на собственост и производство. Това беше смисълът на избирането на Михаил Горбачов за генерален секретар на КПСС през 1985 г. Генералният секретар на ГЕСП Ерих Хонекер се колебаеше да имитира Горбачов, но мнозинството от ръководството на ГЕСП беше избрало пътя на капитализма и поглъщането на Източна от Западна Германия. Три седмици преди падането на Стената Хонекер беше свален и заменен първо с Егон Крэнц, а после с Ханс Модров, при когото беше сложен край на ГДР. Така че демонстрациите, които заляха ГДР през октомври, тропаха на отворена врата, защото съдбата на страната беше решена и това го разбираха много ясно

Какво се случи през 1989 г?

Въпреки официалната митология инициативата за възстановяване на капитализма в ГДР, Източна Европа и Съвет-

ПИСАТЕЛЮ...

помощни. Не ги гледайте, че се реччат, че подкачат, че се пеняват и размахват камшици. Те винаги се ретреперват, когато видят пред себе си хора на осъзнатия дълг, на писателската мисия, на силата на литературата, които им дават отпор. Това ги обърква, стъписва ги, сварва ги неподготвени. И те бързо разкриват цялата уязвимост на своята позиция. Това е позиция на предатели. Нищо че имат за своя трибуна предавания като „Култура.бг“, „Библиотека“, „История.бг“, та дори и в „Панорама“. Нищо че в тяхно

владение са издания като „Литературен вестник“, „Портал“, „Култура“, откъдето не престанно прострелват терези. Тези трибуни обаче може и трябва да им бъде отнети и трябва да застанат с гласа на народа, с неговите болки, терзания и надежди. И да заговорят на български език!

Пак ще попитам: страх ли ви е колеги, та се криете в литературни четения и премиери на книги и не извистите глас, та въздухът да потрепери? Докога ще търпите тези литературни нищоже-ства да троят с мизамите и

комплексите си съзнание то на българина? Възправете се! Те не са писатели, които заслужават признание то и уважение. И не от тях зависи българската литература. Нито пък йерархията на литературните ценности. Не те са творците на българския език, за да говорят и решават какъв да е той и кой има призиванието да бъде писател.

Българският писател никога не е живял сам за себе си. А за своя народ и език. Затова ви призовавам: Излез, писателю, и изпълни своя дълг!

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д-р. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА
(отговорен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОВ
Проф. д-р. ик. н. Стефан АКАД.
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.и.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографи Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
„Втора Зора“ ЕООД
Печат „Нюзпринт“,
София, ул. „Тинтява“ 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG5F
Примат се оригинали по стандарт 30 реда,
56 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приложен редакционно на 6.12. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа
ISSN 1310-8492

ПИСАТЕЛЮ, ИЗПЪЛНИ СВОЯ ДЪЛГ!

Панко АНЧЕВ

Ако писателите не кажат истината, кой тогава ще я каже?

Но познават ли писателите истината, за която трябва да свидетелстват, и която са призвани да разпространят сред народа?

Аз не съм сигурен, че днес те са нейните носители. Защото изгубиха правото да бъдат народни водачи и будители. Ако бяха, щеше да е съвсем различно!

А ако беше съвсем различно, днес нямаше да се тревожим толкова за съдбата на нацията, езика, та дори и за самата литература. Нямаше да живеем в подобна убога реалност, в която моралът и нравствеността са напълно изпразнени от своите традиционни значения и човекът е оставен сам на себе си, за да се оправя в живота. Защото днес най-важното е да си

успял, да имаш пари, а не да си добър, честен, разумен, да живееш почтено, да си добродетелен, да обичаш Отечеството си и хората.

За доброта, почтеност, любов между хората, разбирателство, съчувствие, изобщо не се говори. Други са днес ценностите и друг стана езикът, с който те се обозначават. Обществото негодува единствено срещу материалната бедност. Тя, разбира се, е страшна, но не само тя е голямото социално зло. Причините за нея се търсят повече в грешките на управлението, в националния характер, в „неуспешния преход“, а не там, където са. Не е ли писателят този, който трябва да ги посочи, за да насочат натам народът и обществото усилията си за облекчаване на човешката участ, за духовно просветление и материално благополучие? Никой друг няма да стори това. Но тогава ще затъваме все повече и все по-малко надежди ще поддържат силите на българите. Докато в един миг те ще се стопят напълно. **И ще рухне всичко.**

Знам че не е лесно за писателя да промени държавата. Защото в тази бедност той, и изобщо хората на изкуствата, загънаха най-дълбоко, и сигурно върху тях

се стовари най-тежкия товар. Страшното е че те все още не могат или не се решават да отворят очи и да обединят гласовете си, за да прогласят ново начало, което да запали отново светлината в душите на хората и да възродят надеждите им.

Мнозина ще ми се обидят навярно, но ще кажа, че те си заслужиха тази участ заради бездействието, конформизма и страха, които проявиха още в началото на промените у нас през 90-те години на ХХ век. Някои от тях дори поведоха масата да разрушава всичко, да обругава и въздава възмездие. Те бяха умело използвани, за да се оправдае планираната разруха, кражбите, лъжите и измамите.

И когато мъглата се вдигна, се очертах руините. Не толкова на старата обществено-икономическа система, а на идеалите, традицията, историята, езика, литературата, нацията. Виждат ли българските писатели тази страшна картина и ако я виждат, дали я осъзнават? **И как говорят за нея? А и какво правят, за да започне възстановяването на духовната цялост и социалната справедливост?**

На стр. 10

ЗА ВЯРАТА

Таньо КЛИСУРОВ

*„И бронейни патрони за нея няма открити!“
Никола Ванцаров*

*Приижда неверие – тъмни талази напират.
Поете на вярата, искам на теб да приличам,
но вече потънаха бившите наши кумири
и аз се променям, и ставам неволно скептичен.*

*Разбирам по-ясно от всякога, че идеалът
не е във портретите, дето висят по стените,
не е във докладите, чути в тържествени зали –
той трябва да бъде дълбоко у нас, във душите.*

*И вгледан във своята, виждам, че будена дълго
с големи, но празни слова днеска вярата крета.
Ти знаеш добре водолаза, останал без въздух,
това без мечта и без вяра е всъщност поетът.*

*Макар че да дишам в сравнение с теб ми е леко,
аз пак ти завиждам сега за килията мрачна –
с мечтата за дните честити там пеел човекът
и с вярата своя по-силен бил той от палача.*

*Поете на вярата, дай ми ръка да премина
през тази река, придошла на жестоки талази,
измокрен до кости и мъртъв дори на половина!
Но вяра – пшеничено зърно – поне да опаза.*

ЧИЙ ШПИОНИН Е КНЯЗ НИКИТА ЛОБАНОВ-РОСТОВСКИ?

Университетското издателство при Софийски университет „Климент Охридски“ отпечата книгата на Никола Филипов – „Чий шпионин е княз Никита Лобанов-Ростовски“. Премиерата или представянето ѝ, на което освен авторът, ще присъства и самият герой на книгата, ще се състои днес, 10 декември от 17,30 часа в НДК в София.

Името на княз Никита Лобанов-Ростовски доста нахуля в последните години. Той е роден и израснал в София, където завършва и средното си образование. През 1951 година става шампион на България по плуване при юношите. А сетне съдбата го отнася във Франция, Англия и САЩ, където се издига като известен специалист-геолог, сетне като banker от най-висок ранг и не на последно място като световноизвестен колекционер на изобразително изкуство, дарител и меценат.

Княз Никита Лобанов-Рос-

товски е наследник на най-старата руска княжеска фамилия, водеща началото си от основателя на Русия – княз Юрий. И това са потвърдили вече две ДНК експертизи.

Книгата на Филипов е изпълнена с интересни случки и разкази от живота на младия княз и тяхното семейство в София – подозрения, дебене, бягства, преследвания, затворнически килии... На 11 години е вкаран в затвора, вследствие на което името му става предмет на международен скандал. За освобождаването му от Со-

фийския затвор се намесват генерал де Гол и Организацията на обединените нации.

Освен, че родителите му са регистрирани преди 1944 година като английски и швейцарски шпиони, а след 1944 година като френски и американски, то самият Никита още на 13-годишна възраст е регистриран от българската Държавна сигурност като френски шпионин. И книгата е илюстрирана с копия от документи от архивите на Държавна сигурност, с копия от разпити и планове за вербовка, за санкции, за осъждане... Баща му е „изчезнал безследно“ като излязъл да купи хляб през 1948 година и едва в последните десетилетия княз Никита е открил къде и при какви обстоятелства е бил ликвидиран.

Както пише професор Валери Стефанов на корицата на книгата:

„Трудно се бяга от Властта, нейната „майчинска“ ръка те настига навсякъде, за да ти дари мрака.

Колкото и горчиви страници да има в книгата на живота, те не могат да бъдат скъсани. Разказът показва колко издръжлив може да бъде човекът. Как е способен да направи от духовността и благородството арматура на живота си.

Книгата е значима за българския читател и поради факта, че България е родното място на руския аристократ. Това е страната на детството, на очакванията към живота, на любовта, на болката за родителите. Това е сантименталната родина на княза, която той така съкровено продължава да обича.

Не е достатъчно да бъдеш благородник. Трябва да бъдеш и благороден човек.

Като княз Никита Лобанов-Ростовски.

За княз Никита Лобанов-Ростовски са публикувани безброй статии в различни вестници и списания из цял свят. Той е изнасял доклад по правата на човека от трибуна-

та на ООН в Ню Йорк. Книги за него има публикувани на английски и руски език и най-после се появява книга на български – на езика, който е изучавал някога в софийско училище. Нещо повече – към всяка книга има прикрепен диск с участието на Княза в предаването „Всяка неделя“ на Кеворк Кеворкян, с филм за него и някои неговите интервюта.

На 10 декември от 17,30 в НДК освен авторът на тази изключително съдържателна и интересна книга, автографи ще раздава и самият княз Никита Лобанов-Ростовски. На 84-годишна възраст той успя да си върне българското гражданство, за което чака близо две години. И за което днешните български власти са му искали „Документ за благонадеждност“ от САЩ!?!

Защото през целия си живот той е следен навсякъде като шпионин и е почти сигурно, че и в момента съответните български власти го следят като такъв!